

200704087/1.

Datum uitspraak: 11 september 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de Staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/34745 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 16 mei 2007 in het
geding tussen:

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 20 juni 2006 heeft Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 16 mei 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam (hierna: de rechtbank), het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat binnen zes weken een nieuw besluit op de aanvraag moet worden genomen met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 13 juni 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 28 juni 2007 heeft de vreemdeling een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de grieven 1 tot en met 3, in onderlinge samenhang bezien, klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat – samengevat weergegeven – indien ten tijde van een eerder besluit van 4 april 2003 op de aanvraag van de vreemdeling naar behoren zou zijn beslist, laatstgenoemde op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) met ingang van 22 december 2001 in het bezit van een verblijfsvergunning zou zijn gesteld, omdat hem bij dat besluit niet is tegengeworpen dat hij een gevaar voor de openbare orde vormt en dat, gelet hierop, de vreemdeling er op mocht vertrouwen dat het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder k, van de Vw 2000 niet alsnog zou worden tegengeworpen, teminder daar ten tijde van dat besluit bij de minister bekend kon zijn dat aan de vreemdeling voor een door hem gepleegd strafbaar feit op 10 oktober 2002 een transactieaanbod is gedaan.

De staatssecretaris betoogt dat de rechtbank door aldus te overwegen, heeft miskend dat het besluit van 4 april 2003 is afgewezen wegens ongeloofwaardigheid van de identiteit en nationaliteit van de vreemdeling, zodat een inhoudelijke beoordeling van de aanvraag aan de hand van de in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 genoemde verleningsgronden achterwege kon blijven en evenmin behoefde te worden onderzocht of sprake was van een aan verlening op een van deze gronden in de weg staande contra-indicatie.

2.1.1. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet

aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder k, wordt bij het onderzoek naar de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

2.1.2. Blijkens een uittreksel uit het justitieel documentatieregister heeft de vreemdeling op 10 oktober 2002 een transactieaanbod, in de vorm van een geldsom ter hoogte van € 300,00, aanvaard wegens fraude met identiteitsdocumenten.

2.1.3. De rechtbank heeft in de uitspraak van 9 juni 2005 (registratienummer 03/262005), voor zover thans van belang, overwogen dat het besluit van de minister van 4 april 2003 niet deugdelijk is gemotiveerd. Bij dat besluit is de desbetreffende aanvraag om een verblijfsvergunning afgewezen op grond van ongeloofwaardigheid van de verklaringen van de vreemdeling omtrent zijn identiteit en nationaliteit. Gelet hierop kon een inhoudelijke toets aan de in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 vermelde verleningsgronden achterwege worden gelaten. Evenmin behoefde te worden onderzocht of sprake was van een contra-indicatie als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder k, van de Vw 2000. Uit de uitspraken van de Afdeling van 26 juni 2006 in zaak no. 200600842/1 (JV 2006/344) en van 27 juli 2005 in zaak no. 200501854/1 (JV 2005/356) waarnaar de rechtbank in navolging van de vreemdeling heeft verwezen, volgt niet dat de vreemdeling, gelet op het besluit van 4 april 2003, er rechtens op mocht vertrouwen dat hem het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder k, van de Vw 2000 niet alsnog zou worden tegengeworpen. Nu bij dit besluit de verblijfsaanvraag was afgewezen op grond van ongeloofwaardigheid van de verklaringen van de vreemdeling omtrent zijn identiteit en nationaliteit, is niet toegekomen aan de vraag of hij een gevaar voor de openbare orde vormt. Derhalve is, anders dan in evengenoemde uitspraken, geen sprake van een geval waarin het desbetreffende aspect reeds in het kader van het eerdere besluit in de beoordeling is betrokken.

Uit het voorgaande volgt dat, anders dan de rechtbank heeft overwogen, het de minister vrijstond om, ook zonder dat sprake was van nieuwe informatie terzake, te onderzoeken of aanleiding bestond de vreemdeling het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder k, van de Vw 2000 tegen te werpen.

De grieven slagen.

2.2. De grieven 4 en 5 missen zelfstandige betekenis en behoeven derhalve geen bespreking.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, overweegt de Afdeling als volgt.

2.4. In onderdeel C1/5.13 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (hierna: de Vc 2000), geldend ten tijde van belang, is het beleid uiteengezet dat wordt gevoerd bij de toepassing van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder k, van de Vw 2000 in de verschillende in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 geregelde situaties.

Volgens onderdeel C1/5.13.2, voor zover thans van belang, is bij de beslissing omtrent verlening van een verblijfsvergunning asiel het gevoerde beleid, vermeld in onderdeel B1/2.2.4, van overeenkomstige toepassing, voor zover dit geen strijd oplevert met verdragsverplichtingen. In dat verband worden in dit onderdeel het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden genoemd. Voorts worden alleen veroordelingen wegens een misdrijf tegengeworpen.

Volgens dit onderdeel is voor de beoordeling van de verblijfsaanspraken een individuele belangenafweging, gericht op het misdrijf en de beoordeling daarvan, niet nodig. Slechts indien de asielzoeker bijzondere omstandigheden, zoals bedoeld in artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb), stelt en aannemelijk maakt, is er reden om af te wijken van dit beleid. Deze bijzondere omstandigheden kunnen geen verband houden met het gepleegde misdrijf of de beoordeling daarvan. Die afweging heeft reeds plaatsgevonden in het kader van de strafrechtelijke vervolging.

Volgens onderdeel B1/2.2.4.1, voor zover thans van belang, wordt de aanvraag afgewezen, indien de desbetreffende vreemdeling terzake van een misdrijf is veroordeeld tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf of vrijheidsontnemende maatregel, een taakstraf of een onvoorwaardelijke geldboete, dan wel indien hij terzake van een misdrijf een transactieaanbod heeft aanvaard.

2.5. In de uitspraak van 25 mei 2005 in zaak no. 200408592/1 (JV 2005/264) heeft de Afdeling overwogen dat de wetgever weliswaar heeft willen voorkomen dat de toepassing van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder k, van de Vw 2000 tot schending van verdragsverplichtingen leidt, doch voor geen van de in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 opgesomde gevallen op voorhand heeft willen uitsluiten dat de omstandigheid dat de desbetreffende vreemdeling een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid vormt tot afwijzing van de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd leidt. Die omstandigheid kan derhalve op zichzelf voldoende zijn om de aanvraag af te wijzen, zij het dat, al naar gelang de van toepassing zijnde onderdelen van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 aan die omstandigheid een verschillend gewicht kan toekomen.

2.6. In hetgeen de vreemdeling in beroep heeft aangevoerd, is geen grond te vinden voor het oordeel dat de minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de vreemdeling niet in aanmerking komt voor verlening van de door hem gevraagde verblijfsvergunning, nu hij een gevaar vormt voor de openbare orde. De door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden met betrekking tot het door hem gepleegde misdrijf en het aanvaarden van de transactie heeft de minister, gelet op

onderdeel C1/5.13.2 van de Vc 2000, terecht niet aangemerkt als bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 4:84 van de Awb. Gelet op hetgeen hiervoor onder 2.1.3 is overwogen, geldt dat evenzeer met betrekking tot de omstandigheid dat het bepaalde in artikel 31, eerste lid, aanhef en onder k, van de Vw 2000 in het besluit van 4 april 2003 niet is tegengeworpen.

2.7. Nu de in beroep aangevoerde gronden geen aanleiding geven voor een ander oordeel, zal de Afdeling het beroep tegen het besluit van de minister van 20 juni 2006 alsnog ongegrond verklaren.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 16 mei 2007 in zaak no. AWB 06/34745;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. T.M.A. Claessens, Voorzitter, en mr. P.A. Offers en mr. R. van der Spoel, Leden, in tegenwoordigheid van mr. R.S.D. Ramrattansing, ambtenaar van Staat.

w.g. Claessens
Voorzitter

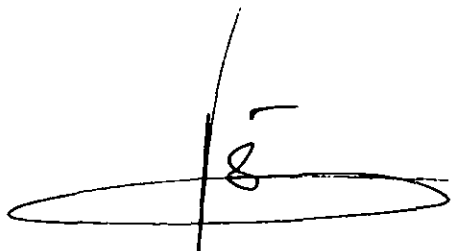
w.g. Ramrattansing
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 11 september 2007

408

Verzonden: 11 september 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
enkelvoudige kamer vreemdelingenzaken

11

Uitspraak

artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
j° artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nrs.: AWB 06/34745

V.nr.:

inzake: , geboren op van Sierra Leone nationaliteit,
wonende te , eiser,
gemachtigde: mr. M. Terpstra, advocaat te Amsterdam,

tegen: de minister van Justitie, voorheen de minister voor Vreemdelingenzaken en
Integratie,
gemachtigde: mr. M.M. Favier, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst
van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Op 22 december 2001 heeft eiser een aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000. Op 23 januari 2003 heeft verweerder aan eiser schriftelijk mededeling gedaan van het voornemen de aanvraag af te wijzen. Bij besluit van 4 april 2003 heeft verweerder de aanvraag afgewezen.

2. Bij beroepsschrift van 1 mei 2003 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Bij uitspraak van 9 juni 2005 (AWB 03/26205) heeft deze rechtbank, zittingsplaats Haarlem, het beroep gegrond verklaard, het besluit van 4 april 2003 vernietigd en bepaald dat verweerder een nieuw besluit neemt. Het door verweerder hiertegen bij brief van 7 juli 2005 ingestelde hoger beroep is bij uitspraak van 16 december 2005 (200505929/1) door de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) ongegrond verklaard.

3. Op 27 april 2006 heeft verweerder aan eiser schriftelijk mededeling gedaan van het voornemen de aanvraag af te wijzen. Bij besluit van 20 juni 2006 heeft verweerder de aanvraag opnieuw afgewezen.

4. Bij beroepsschrift van 18 juli 2006 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. De gronden van het beroep zijn ingediend bij brief van 7 augustus 2006. Op 6 september 2006 zijn de op de zaak betrekking hebbende stukken van verweerder ter griffie ontvangen. In het verweerschrift van 8 februari 2007 heeft verweerder geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.

5. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 21 februari 2007. Eiser is aldaar vertegenwoordigd door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde.

6. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

AWB 06/34745

2

II. ASIELRELAAS

Eiser heeft het volgende relaas aan zijn aanvraag ten grondslag gelegd. Eiser is geboren in Nigeria, heeft zijn hele leven tot aan zijn vlucht naar Nederland in Sierra Leone gewoond en bezit de Sierra Leoneanse nationaliteit. Eisers moeder is in 1992 overleden. Na een aanval op in 1994 zijn eiser en zijn vader gevlucht naar . Eisers vader was Kamajor. Eiser vluchtte naar de basis van ECOMOG nadat de rebellen hadden aangevallen. Eiser spioneerde voor ECOMOG. Op een dag werd eiser door de rebellen opgepakt en door hen mishandeld. Na enkele dagen wist eiser te ontsnappen en keerde hij terug naar de basis van ECOMOG waar hij door het Rode Kruis aan zijn verwondingen werd behandeld. Nadat de situatie was gekalmeerd keerden eiser en zijn vader terug naar . In juli 2001 werd eisers vader tijdens een rebellenaanval op vermoord. Daarna is eiser op 3 november 2001 met de ECOMOG naar Gbongboto gereisd van waaruit eiser naar Nederland is gereisd.

III. STANDPUNTEN PARTIJEN

1. Verweerder stelt zich in het bestreden besluit op het standpunt dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of d van de Vw 2000. Ten aanzien van de c-grond van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 stelt verweerder dat niet is aangetoond dat de dood van eisers vader het gevolg was van handelingen die zijn verricht door een groepering die de feitelijke macht uitoefende in het land van herkomst of waartegen de overheid niet in staat of willens was bescherming te bieden. Nu Sierra Leone dermate van omvang is, militaire groeperingen (rebellens) de gebeurtenissen hebben veroorzaakt en in andere delen van het land geen macht uitoefenen en niet is gebleken dat de centrale overheid in die delen deze bescherming niet kan en wil bieden, is er sprake van een binnenlands vestigingsalternatief. Subsidiair heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat sprake is van een contra-indicatie nu eiser een gevaar vormt voor de openbare orde. Er is geen aanleiding om op grond van artikel 4:84 van de Awb af te wijken van het beleid. Nu eiser een gevaar vormt voor de openbare orde komt eiser voorts niet in aanmerking voor verlening van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking "verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling".

2. Eiser legt aan het beroep het volgende ten grondslag.

Eisers vader was voorman bij de Kamajor. Ten tijde van traumatische gebeurtenissen was geen sprake van een vestigingsalternatief in het kader van het traumabeleid. In dit verband wijst eiser op hetgeen is bepaald in het Tussentijd Bericht Vreemdelingencirculaire (TBV) 2002/45 (gepubliceerd in de Staatscourant van 8 november 2002, nr. 219, p. 9). Ten onrechte is eiser nu de contra-indicatie tegengeworpen. Dit is in de eerdere besluitvorming niet gebeurd. Voorts dient verweerder op grond van artikel 4:84 van de Awb af te wijken van het openbare-ordebeleid. Eiser wist niet dat hij fraudeerde met een document. Bovendien is eiser er nooit over geïnformeerd dat het aanvaarden van een transactie gevolgen kan hebben voor zijn asielaanvraag. Eiser heeft pas sinds april 2002 een advocaat.

3. Verweerder heeft in het verweerschrift de stelling van eiser dat hem ten onrechte een vestigingsalternatief is tegengeworpen onderschreven.

4. Ter zitting heeft eiser nog aangevoerd dat het bestreden besluit, reeds omdat in het verweerschrift wordt erkend dat ten onrechte een binnenlands vestigingsalternatief is tegengeworpen, geen stand kan houden. Voorts blijkt uit het bestreden besluit ten onrechte niet van een inhoudelijke beoordeling met betrekking tot de vraag welk gewicht de omstandigheid dat eiser een gevaar vormt voor de openbare orde in het onderhavige geval toekomt nu het openbare orde aspect een zelfstandige afwijzingsgrond is geworden.

AWB 06/34745

3

IV. FEITEN

De rechtbank gaat uit van de volgende feiten.

In het eerste besluit tot afwijzing van de aanvraag van 4 april 2003 heeft verweerder zich op grond van een in opdracht van verweerder verrichte taalanalyse op het standpunt gesteld dat het niet geloofwaardig is dat eiser afkomstig is uit Sierra Leone. Verweerder heeft het asielaanvraag van eiser verder niet inhoudelijk beoordeeld. In de reeds genoemde uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Haarlem, van 9 juni 2005 is overwogen dat het besluit onzorgvuldig is voorbereid en dat de conclusie uit de taalanalyse onvoldoende grond biedt voor het oordeel van verweerder dat eiser niet naar waarheid heeft verklaard over zijn identiteit en nationaliteit. Het besluit is vernietigd en verweerder is opgedragen een nieuw besluit te nemen. Verweerder heeft vervolgens, na de bevestigende uitspraak van de Afdeling, het onderhavige besluit genomen. Verweerder is daarin uitgegaan van de geloofwaardigheid van de identiteit en nationaliteit van eiser, alsmede zijn relas.

Uit een uittreksel van het Justitieel documentatieregister van 25 april 2006 blijkt dat eiser op 4 februari 2002 artikel 225 lid 2 Wetboek van Strafrecht (fraude met identiteitsdocumenten) heeft overtreden, waarvoor hem bij besluit van 10 oktober 2002 een transactie is aangeboden van 300 euro, welk bedrag hij heeft voldaan. Deze contra-indicatie voor vergunningverlening is eiser niet eerder dan in het onderhavige besluit tegengeworpen.

V. OVERWEGINGEN

1. Aan de orde is de vraag of het bestreden besluit, in het licht van de daartegen aangevoerde beroepsgronden, in rechte stand kan houden.
2. De rechtbank stelt allereerst vast dat thans niet (langer) in geschil is dat eiser niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en d, van de Vw 2000. Het geschil spitst zich toe op de vraag of verweerder eiser een vergunning op c-grond van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 heeft kunnen onthouden.
3. Ingevolge artikel 28, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 is de Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.
4. Op grond van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 kan -voor zover hier van belang- een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:
 - c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst.
5. Artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 bepaalt dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 wordt afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder k van genoemd artikel wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.
6. In paragraaf C1/4.4.2.3 van de Vc 2000 is het door verweerder op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 gevoerde traumabeleid uitgewerkt. Daarin staat vermeld dat de traumatiserende handelingen moeten zijn verricht van overheidswege, door politieke of militante groeperingen die de feitelijke macht uitoefenen in het land van herkomst of een deel daarvan, of door groeperingen waartegen de overheid niet in staat of niet willens is bescherming te bieden. Als de

AWB 06/34745

4

gebeurtenissen hebben plaatsgevonden door toedoen van de centrale overheid is in het kader van het traumatabeleid geen plaats voor tegenwerpen van een binnenlands vestigingsalternatief. Dit alternatief wordt wel tegengeworpen als de omvang van het land groot is, de feitelijke (regionale) machthebbers of politieke of militante groeperingen de gebeurtenissen hebben veroorzaakt en in andere delen van het land geen macht uitoefenen en de centrale overheid bescherming kan en wil bieden.

7. In TBV 2002/45 is in paragraaf 5.2 opgenomen dat, gezien de aard van de mensenrechtenschendingen in Sierra Leone in het verleden en de mate van willekeur daarbij, alsmede gelet op het feit dat het categoriaal beschermingsbeleid pas recentelijk is beëindigd, een vestigingsalternatief in het kader van het traumatabeleid voor personen uit Sierra Leone niet wordt tegengeworpen.

De rechtbank overweegt als volgt.

8. Zoals ook door verweerder is erkend, vloeit uit TBV 2002/45 voort dat aan eiser ten onrechte een vestigingsalternatief is tegengeworpen. Naar het oordeel van de rechtbank impliceert dit eveneens dat niet van eiser kan worden verlangd dat hij dient aan te tonen dat geen bescherming mogelijk was tegen de rebellen die verantwoordelijk zijn voor de dood van eisers vader. Indien ten tijde van het eerste besluit van 4 april 2003 op de aanvraag van eiser naar behoren zou zijn beslist, zou eiser derhalve met ingang van 22 december 2001 in het bezit zijn gesteld van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. Van tegenwerping aan eiser dat hij een gevaar vormde voor de openbare orde was destijds, zoals uit het dossier blijkt, immers geen sprake.

9. Deze vergunning zou niet zijn ingetrokken in verband met de beëindiging van het categoriaal beschermingsbeleid. In TBV 2002/45 staat immers uitdrukkelijk vermeld, dat de situatie, na een lange periode van interne conflicten, niet dusdanig wordt geoordeeld dat de op de a, b of c-grond verleende vergunningen kunnen worden ingetrokken.

10. Daarmee doet zich de vraag voor of het, zoals door eiser in beroep is aangevoerd, verweerder vrij stond, de aanvraag van eiser, na vernietiging van het eerste besluit door de rechtbank, alsnog af te wijzen wegens het gevaar voor de openbare orde. De rechtbank overweegt daaromtrent als volgt.

11. Gelet op het eerdere besluit van 4 april 2003 mocht eiser er in beginsel op vertrouwen dat hem het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder k, van de Vw 2000 niet alsnog zou worden tegengeworpen. Gezien de jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraken van 26 juni 2006, 200600842/1, gepubliceerd in JV 2006/344, en van 27 juli 2005, 200501889/1 en 200501854/1) lijdt dit uitgangspunt slechts uitzondering indien er bij het opnieuw beoordelen van de aanvraag informatie aan het licht is gekomen die ten tijde van het vernietigde besluit niet bekend was of - indien het algemene informatie betreft - niet bekend kon zijn bij verweerder, terwijl bekendheid met die informatie destijds tot een ander oordeel had geleid. Die situatie doet zich in het onderhavige geval echter niet voor, nu aan eiser voor het door hem op 4 februari 2002 gepleegde strafbare feit reeds op 10 oktober 2002 een transactieaanbod is gedaan, welke algemene informatie derhalve ten tijde van het eerste besluit bij verweerder reeds bekend kon zijn.

12. Naar het oordeel van de rechtbank neemt het voorgaande niet weg, dat het verweerder wel vrij stond om te onderzoeken of de verblijfsvergunning op basis van de alsdan bekend geworden informatie kon worden ingetrokken. Daartoe had verweerder dan echter het daartoe bestemde toetsingskader moeten hanteren.

13. Uit het voorgaande volgt dat het bestreden besluit genomen is in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel en niet deugdelijk is gemotiveerd. Derhalve zal het beroep gegrond worden verklaard en, het bestreden besluit worden vernietigd wegens strijd met artikel 3:46 van de Awb.

AWB 06/34745

5

Verweerder zal worden opgedragen een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak. Hetgeen overigens is aangevoerd kan onbesproken blijven.

14. Gelet op het voorgaande is er aanleiding om verweerder als de in het ongelijk gestelde partij te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep bij de rechtbank redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op de voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 644,- als kosten van verleende rechtsbijstand (1 punt voor het beroepschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting; waarde per punt € 322,-, wegingsfactor 1).

VI. BESLISSING

De rechtbank

1. verklaart het beroep gegrond;
2. vernietigt het bestreden besluit;
3. bepaalt dat verweerder binnen zes weken na verzending van de uitspraak een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak;
4. veroordeelt verweerder in de proceskosten, begroot op € 644,- (zegge: zeshonderd en vierenveertig euro), te betalen door de Staat der Nederlanden aan de griffier.

Deze uitspraak is gedaan op 16 mei 2007 door mr. A.J. van Putten, voorzitter, in tegenwoordigheid van M.E. Sjouke, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier

Afschrift verzonden op:

16 MEI 2007

De voorzitter

Conc: MSj

Coll:

D: C

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
13 JUN 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van:
de Staatssecretaris van Justitie
te 's-Gravenhage
appellant
gemachtigde: mr. E. Bervoets
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Amsterdam
van 16 mei 2007
met kenmerk AWB 06/34745

Inzake:

met IND-kenmerk 0112.20.4056
aan te duiden als verweerder
gemachtigde: mr. M. Terpstra
advocaat te Amsterdam

Procesvertegenwoordiging
Den Haag
Bordewijkdaan 62
2581 XR Den Haag

Postbus 30120
2500 GC Den Haag

Mw. mr. M.M. Favier
070 7794938

1. Inleiding

De Staatssecretaris van Justitie komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam van 16 mei 2007, verzonden op dezelfde datum, met kenmerk AWB 06/34745 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen de beschikking van 20 juni 2006 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Staatssecretaris heeft opgedragen om binnen zes weken na verzending van de uitspraak een nieuw besluit te nemen met inachtneming van de uitspraak en de Staat in de proceskosten heeft veroordeeld.

2. Achtergronden

- 2.1 Op 20 december 2001 heeft verweerder een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend.
- 2.2 Op 23 januari 2003 is naar aanleiding van deze aanvraag een voornemen tot afwijzing kenbaar gemaakt.
- 2.3 Verweerder heeft geen gebruik gemaakt van de hem geboden gelegenheid zijn zienswijze hierop schriftelijk naar voren te brengen.
- 2.4 Bij beschikking van 4 april 2003 is de aanvraag afgewezen.
- 2.5 Tegen deze beschikking heeft verweerder op 1 mei 2003 beroep ingesteld.
- 2.6 Bij uitspraak van 9 juni 2005 van de rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te Haarlem, is het beroep gegrond verklaard.
- 2.7 Naar aanleiding van het door de toenmalige Minister van Vreemdelingen-zaken en Integratie op 7 juli 2005 ingestelde hoger beroep, is deze uitspraak op 16 december 2005 bevestigd door de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.
- 2.8 Op 27 april 2006 is opnieuw een voornemen tot afwijzing van de aanvraag kenbaar gemaakt.
- 2.9 Bij brief van 24 mei 2006 heeft verweerder zijn zienswijze op dit voornemen naar voren gebracht.
- 2.10 Bij beschikking van 20 juni 2006 is de aanvraag afgewezen.
- 2.11 Tegen deze beschikking heeft verweerder op 18 juli 2006 beroep ingesteld. Bij brief van 7 augustus 2006 heeft verweerder het beroep gemotiveerd.
- 2.12 Bij thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.

3. Standpunt van de Staatssecretaris

- 3.1 De Staatssecretaris is van oordeel dat de beschikking van 20 juni 2006 de rechterlijke toets kan doorstaan. Met het oog daarop had het beroep tegen deze beschikking ongegrond dienen te worden verklaard.
- 3.2 De Staatssecretaris heeft vijf grieven tegen de uitspraak.

Grief 1

- 3.3 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 8 op pagina 4 van de bestreden uitspraak:

"(...) Indien ten tijde van het eerste besluit van 4 april 2003 op de aanvraag van eiser naar behoren zou zijn beslist, zou eiser derhalve met ingang van 22 december 2001 in het bezit zijn gesteld van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. Van tegenwerping aan eiser dat hij een gevaar vormde voor de openbare orde was destijds, zoals uit het dossier blijkt, immers geen sprake."

Grief 2

- 3.4 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 11 op pagina 4 van de bestreden uitspraak:

"Gelet op het eerdere besluit van 4 april 2003 mocht eiser er in beginsel op vertrouwen dat hem het bepaalde in artikel 31, tweede lid, sub K, Vw 2000 niet alsnog zou worden tegengeworpen. Gezien de jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraken van 26 juni 2006, 200600842/1, gepubliceerd in JV 2006/344, en van 27 juli 2005, 200501889/1 en 200501854/1) lijdt dit uitgangspunt slechts uitzondering indien er bij het opnieuw beoordelen van de aanvraag informatie aan het licht is gekomen die ten tijde van het vernietigde besluit niet bekend was of – indien het algemene informatie betreft – niet bekend kon zijn bij verweerder, terwijl bekendheid met die informatie destijds tot een ander oordeel had geleid. Die situatie doet zich in het onderhavige geval echter niet voor, nu aan eiser voor het door hem op 4 februari 2002 gepleegde strafbare feit reeds op 10 oktober 2002 een transactieaanbod is gedaan, welke algemene informatie derhalve ten tijde van het eerste besluit bij verweerder reeds bekend kon zijn."

Grief 3

- 3.5 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 12 op pagina 4 van de bestreden uitspraak:

"Naar het oordeel van de rechtbank neemt het vorengaan niet weg, dat het verweerder wel vrij stond om te onderzoeken of de verblijfsvergunning op basis van de alsdan bekend geworden informatie kon worden ingetrokken. Daartoe had verweerder dan echter het bestemde toetsingskader moeten hanteren."

Toelichting op grieven 1 tot en met 3

- 3.6 De rechtbank heeft door te overwegen dat verweerder in het bezit zou zijn gesteld van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c Vw 2000 indien ten tijde van het eerste besluit naar behoren zou zijn beslist, miskend dat er in het geval een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel wordt afgewezen wegens ongelooftwaardigheid van de identiteit en nationaliteit van de vreemdeling, geen inhoudelijke beoordeling van de verleningsgronden van artikel 29, eerste lid, Vw 2000 plaatsvindt en ook niet hoeft plaats te vinden. Indien een dergelijke beoordeling achterwege wordt gelaten, hoeft er evenmin te worden onderzocht of er sprake is van (een) aan verlening van de

gevraagde verblijfsvergunning asiel op de hierboven vermelde gronden in de weg staande contra-indicatie(s).

- 3.7 Gelet hierop heeft de rechtbank, door te overwegen dat het tegenwerpen van de contra-indicatie gevaar voor openbare orde in de beschikking van 20 juni 2006 strijdig is met het rechtszekerheidsbeginsel, miskend dat de beschikking van 4 april 2003 en de daaraan ten grondslag gelegde motivering, onverlet laat dat de toenmalige Minister van Vreemdelingenzaken en Integratie na vernietiging van deze beschikking, met inachtneming van alle op dat moment relevante feiten en omstandigheden, in de nieuwe beschikking de contra-indicatie gevaar voor openbare orde kon tegenwerpen. Verweerder mocht er mitsdien niet op rekenen dat de toenmalige Minister van Vreemdelingenzaken en Integratie de strafrechtelijke antecedenten bij het opnieuw beslissen niet zou tegenwerpen. Er bestaat dan ook geen grond voor het oordeel dat de toenmalige Minister van Vreemdelingenzaken en Integratie, door aan het besluit van 20 juni 2006, anders dan aan het besluit van 4 april 2003, ten grondslag te leggen dat verweerder een gevaar vormt voor de openbare orde, in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel of het motiveringsbeginsel heeft gehandeld.

Grief 4

- 3.8 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 13 op pagina 4 van de bestreden uitspraak:

"Uit het voorgaande volgt dat het bestreden besluit is in strijd genomen met het rechtszekerheidsbeginsel en niet deugdelijk is gemotiveerd. Derhalve zal het beroep gegrond worden verklaard en, het bestreden besluit worden vernietigd wegens strijd met artikel 3:46 van de Awb."

Grief 5

- 3.9 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 14 op pagina 5 van de bestreden uitspraak:

"Gelet op het voorgaande is er aanleiding verweerder als de in het ongelijk gestelde partij te veroordelen in de kosten die elser in verband met de behandeling van het beroep bij de rechtbank redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op de voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 644,- als kosten van verleende rechtsbijstand (1 punt voor het beroepschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting; waarde per punt € 322,-, wegingsfactor 1)."

Toelichting op grieven 4 en 5

- 3.10 Deze grieven hebben geen zelfstandige betekenis en dienen beoordeeld te worden in het licht van de grieven 1 tot en met 3.

4. Conclusie

De Staatssecretaris concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 20 juni 2006 ingestelde beroep.

Den Haag, 13 juni 2007

Gemachtigde

Mr. E. Bervoets, senior procesvertegenwoordiger

*Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Den Haag
Postbus 30120
2500 GC Den Haag
telefoon 070 779 4948
telefax 070 779 5534*